

Seria Ficțiune. Autori români
este coordonată de Ovidiu Șimonca.

Viața lui G.

Mihai & Gabriel Vacariu

Copyright © 2019 Grup Media Litera
Toate drepturile rezervate

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 6390; 031 425 1619; 0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

 www.litera.ro

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mihai Hordilă

Copertă: Faber Studio

Layout interior: Bogdan Mitea

Tehnoredactare și prepress: Ana Vărtosu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VACARIU, MIHAI & GABRIEL

Viața lui G. / Mihai & Gabriel Vacariu -

București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4579-1

821.111

Tipar: ARTPRINT

Email: office@artprint.ro

MIHAI & GABRIEL VACARIU

VIATA LUI G.

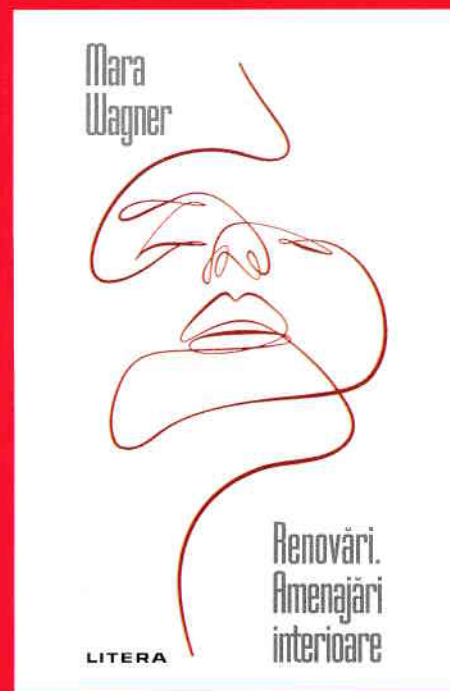
LITERA

București
2019

CUPRINS

Partea întâi ACCIDENTUL	9
Partea a doua CANALUL ȘI ȘOBOLANUL	121
Partea a treia „VREAU SĂ SCĂPI!”	179
Partea a patra CRIZELE	237
Partea a cincea G. ȘI GEAMĂNU’, METAMORFOZA	299

În aceeași serie, la Editura Litera:

CAPITOLUL I

Mai ții minte când spuneam, înainte de a pleca să studiem la Oxford, că suntem invincibili?

Și chiar credeam asta! Hm... ce stupizenie găunoasă!

Mă minunez și acum și încă nu pot să înțeleg cum de ai supraviețuit atunci cu accidentul ăla: căderea aia, așa, de la etajul doi în cap de la nouă metri, cu fractură craniană, cheaguri de sânge în creier, plămân perforat și așa mai departe, și apoi să scapi din chestia asta, sau, mă rog, să crezi că ai scăpat, sau măcar să ne imaginăm așa ceva, dacă se poate – oricum, ce mai, o grozăvie... Poate că a fost într-adevăr un miracol, cum spun mulți, chiar și doctorii de la Oxford.

Îți mai aduci aminte cum s-a întâmplat? Evident că nu mai știi mare lucru.

De fapt, mă gândesc că tot ce știi e ceea ce ți-am povestit eu – nici nu mai ai habar care sunt amintirile tale, trăirile tale și ce ai aflat de la mine; mă gândesc că totul e amestecat de-a binelea în capul tău.

Bănuiesc totuși că îți amintești noaptea aia de pomină, când am lucrat până târziu la birou, cred că

era trecut de ora unu, că eram și eu, și M., și fata aceea, româncă, aia care locuia în aceeași casă cu tine și voia să doarmă la tine în cameră în seara aceea – că ea nu mai voia să plătească pentru camera ei pe perioada vacanței, sau așa ceva... Îți amintești?, eram cu bicicletele și apoi ne-am despărțit, eu am mers la mine la colegiu și tu te-ai dus la colegiul tău și cheia de la ușa camerei tale iarăși nu a mers (se mai întâmplase de vreo două ori), nu ai reușit să o deschizi și i-ai spus fetei că te duci să te cațări pe perete ca să intri pe geam... și asta la etajul doi, la nouă metri!

Îți dai seama?, nouă metri!, că stăteai naibii la o mansardă, într-o căsuță dată de colegiul tău... Culmea e că o mai făcuseși o dată, mi te-ai lăudat că te mai cățărăseși o dată și ai intrat pe geam, și știi foarte bine că te avertizasem să nu mai încerci așa ceva, că sunt nouă metri până sus!

Ți-am spus asta, îți amintești?!

În noaptea aia de pomină când ne-am întors de la birou, era după ora unu noaptea, ploua mărunț, mocănește, cum plouă pe la englezii ăia mai tot timpul, ai ajuns acasă și ai încercat să intri pe geam: te-ai urcat pe acoperișul din fața intrării și apoi ai început să te cațări pe zid, pe ieșiturile alea din peretele casei, și ai ajuns la geam, la etajul doi, ai reușit să te agăți cu o mână de catul ferestrei, care era umed – lăsaseși în mod special geamul deschis, în caz că se blochează iarăși ușa –, și apoi ți-ai ridicat și piciorul stâng și l-ai prins de catul ferestrei, dar când ai vrut să te ridici cu totul, ai alunecat și... și te-ai prăbușit în gol! Înțelegi?! Tu, chiar tu mi-ai povestit astea, dar spuneai că amintirile astea parcă sunt așa, prin vis, că

nu îți aduci aminte bine, că nici nu știi sigur că așa s-a întâmplat, dar stau și eu acum și mă gândesc totuși că nu putea să se întâmple altfel... Nu avea cum!

Îmi amintesc și eu câte ceva despre noaptea aceea de pomină, cum spui tu, dar acuma nu știu ce să spun despre toată povestea asta: parcă e reală, parcă imaginară sau fantastică, parcă nu mi s-a întâmplat mie... Stau totuși și mă întreb: oare s-a întâmplat cu adevărat? Am trecut eu prin toate astea? Mai trăiesc eu încă, oare?

Știi ce?... Totul mi se pare atât de confuz și de îndepărtat, chiar și în mintea mea, de parcă ar fi vorba despre altcineva... Tu mă întrebi de povestea asta cu accidentul și aștepti de la mine explicații, dar de fapt, nu știu de ce, mi s-ar părea mai firesc dacă aș vorbi în povestea asta cu accidentul nu despre mine și ce mi s-a întâmplat mie, că ar fi un fel de trișare, mai bine să-ți povestesc despre un personaj poate inventat, poate real, pe care să îl numim, să zicem, domnul G. sau, mai simplu, G.

Ei, ce zici de asta, să-ți spun povestea domnului G.?

Părerea mea este că acest individ, G., nici măcar nu mă reprezintă în fond și nici măcar nu știu dacă este doar rodul imaginației mele, mai degrabă am să fiu doar un povestitor, neavând nici eu convingerea că evenimentele pe care am să ți le istorisesc s-au întâmplat în realitate sau nu. Cum este, însă, cât se poate de adevărat că experiențele, alegerile, convingerile unei persoane o și definesc cât se poate de bine, sunt și eu convins la rândul meu că, istorisindu-ți-le, sunt cât se poate de reale și hotărâtoare și voi putea în cele din urmă să fiu pus în situația de a mă înțelege eu pe mine însumi...

E și asta o idee, ca să zic așa, da' stai să continui, să vezi mai departe: cică fata aceea, româncea, te-a așteptat un timp la ușă după ce tu te-ai dus să intri pe geam, câteva minute, nu știu, și tu tot nu veneai să deschizi ușa; ba mai și auzise la un moment dat o bufnitură afară, ei bine, și, văzând că tot nu vii, a coborât în curte și te-a văzut gemând pe jos; îți imaginezi ce spaimă a tras și ea, săraca, a început să urle disperată să vină cineva să o ajute și mi se pare că până la urmă a ieșit un student care dormea la parter și ăla a chemat salvarea. Și auzi fază: cică încă erai conștient, dar spuneai vorbe fără rost, erai cu totul incoerent și te-au luat brancardierii și te-au băgat în salvare, dar tu nu voiai să stai pe targă, te tot smulgeai și bolboroseai cuvinte fără rost, ba și protestai, iar când ți-au tăiat pantalonii, blugii ăia negri, te mai și luptai cu ei, cumva... Ei, apoi te-ai liniștit și se pare că ai intrat în comă.

Sincer, nu am habar ce e real și ce nu din toată povestea asta.

Stai să vezi fază tare cu mine, pentru că mă gândesc că nici nu poți să-ți închipui ce s-a întâmplat în acele momente: am mers cu M. la mine la colegiu, am făcut un duș și m-am băgat în pat și după câteva minute M. a ieșit și ea de la duș.

Era cam două noaptea, nu adormisem încă și nu știu ce s-a întâmplat, nu pot să-mi explic, dar m-am ridicat brusc în capul oaselor și stăteam așa năuc, cu privirea pierdută, și gâfâiam, nu știu cum, păream neliniștit, cred, și M., foarte uimită și chiar neliniștită, m-a întrebat ce s-a întâmplat.

„Ce ai? Ce-i cu tine?”

„Nu știu... nu știu, simt ceva”, i-am răspuns; poate nu mă crezi, dar chiar așa i-am răspuns, că *simt ceva*... Absolut straniu, ce mai!

„Cum adică simți ceva? Ce ai?”, a insistat ea, în timp ce eu stăteam năuc și priveam în gol, fără să spun ceva.

Ei bine, apoi a spus ceva ce m-a uluit de-a dreptul, și chestia aia, pe care mi-a spus-o atunci, zic, mi s-a și înșurubat în minte instantaneu; a fost o constatare a ei, un gând sau o premoniție, cine știe, dar pot să te asigur că acea întrebare a ei m-a urmărit apoi toată viața.

A zis: „Ce ai, te simți singur?”

„Da, da, asta e, mă simt singur!”, am replicat eu grăbit, de parcă atunci aș fi aflat motivul care îmi pricinuia acea stare de neliniște înfiorătoare.

Nici eu nu știu cum de m-a întrebat tam-nisam așa ceva și ulterior m-a tot frământat chestia asta, cum de a intuit tocmai că mă simțeam singur, când nici eu măcar nu eram conștient de faptul că mă simțeam singur, nu dusesem gândul până la capăt... ei bine, cum de a putut să-i treacă așa fulgerător prin minte tocmai ideea asta, cum de intuise că era vorba de teama nelămurită, de acea teamă nelămurită...

Da, da, spaima în fața singurătății; auzi, că mă simt singur!

Și, ceea ce e și mai ciudat, bănuiesc că toată povestea asta se întâmpla exact când ai căzut tu sau, oricum, imediat după – așa am calculat eu ulterior. Știu că tu, ca de obicei, spui că totul nu e decât o coincidență sau o impresie a mea, dar nu se poate să fie doar atât, ar fi mult prea banal.

Ceva a fost, totuși, acolo, a fost cu siguranță!

Vremea însingurării! Hm...

Doa lucruri au contat pentru G.: să își scrie numele în istoria gândirii și să aibă relații sexuale cu cât mai multe femei. Despre sistemul lui filosofic o să-ți povestesc mai încolo, dar să-ți spun una din nenumăratele lui aventuri cu femei.

A mers odată la o fată care pusese în reclamă că face sex total... a făcut destul de greu o programare la ea, pentru că era ocupată mai tot timpul și, cum spunea ea la telefon, „acordă atenție maximă fiecărui client”.

Când a intrat în apartamentul ăla de lux, fata l-a invitat în dormitor, unde draperiile erau trase, și în semiîntinericul ăla a văzut totuși că era blondă, nu era slabă, ba chiar la limită, așa, aproape grăsunică, dar cu forme clare, și nici nu era prea frumoasă, însă era îmbrăcată în lenjerie sexy albă.

G. se gândea că, totuși, dacă era atât de ocupată, nefiind cine știe ce de capul ei, atunci înseamnă că avea grijă de clienții ei.

L-au frapat colecția de „instrumente” de pe noptiera de lângă pat și faptul că i-a spus încă de la început că „face orice”. Nici n-a apucat G. să se dezbrace bine, că fata a și început să lucreze la un oral desăvârșit, cu prezervativ, evident, un oral exact ca în filmele porno, și îl mai și săruta apoi pe tot corpul... nu a durat mult și G. era cu totul excitat și a început să o penetreze pe la spate, excitându-se la vederea aceluia fund cabrat, prins într-o talie mică... și după o perioadă în care au tot schimbat pozițiile G. i-a spus că vrea să facă cu ea anal.

Și nu a durat prea mult și a ejaculat cu un orgasm incredibil... Stupoarea a urmat după faza de sex: fata

era din Ucraina, făcea a doua facultate în România, psihologia, sau așa ceva, și evident că era extrem de cultivată, dacă se poate spune așa.

I-a zis lui G. că îi plac Cehov și în special poeziile și chiar i-a recitat una de Pușkin, dacă poți să crezi așa ceva... de-a dreptul uimit, G. i-a cerut să-i mai recite câteva poezii, dar fata a replicat cu candoare: „Data viitoare, când ai să rezervi pentru o oră și o să avem timp...”

În sfârșit, m-am culcat apoi fără prea multe comentarii și fără să mă gândesc prea mult la ceea ce s-a întâmplat, dar să vezi șoc după aia, șoc și groază.

Chiar în puterea nopții, ca să folosesc un clișeu, pe la 2:30 m-au trezit niște bubuituri în ușă, da' bubuituri, nu glumă: bătea cineva puternic în ușa camerei de la colegiu și îți dai seama că în toată buimăceala aia m-am panicat fiindcă am crezut că aflaseră că M. dormea la mine în cameră și că nu anunțasem la colegiu.

După ce m-am dezmeticit, m-am dus și am deschis ușa și atunci să te ții: erau doi polițiști, da, doi polițiști, în uniforme ale lor englezești, cu bentițe cu pătrățele albastre, în miez de noapte să bată la tine la ușă!

Îți dai seama ce șoc?!

Fără prea multă introducere, de fapt, m-au luat direct, chiar prea direct, așa putea spune, mi-au spus că tu ai avut un accident și că ești în stare gravă la spital și că au venit să mă conducă la spital.

Nu poți să-ți dai seama prin ce am trecut atunci, nu ai cum! Știi cum e în clipe din astea?! Ți se golește efectiv mintea. Instantaneu! Nu mai poți gândi, ești

paralizat mental pentru că vrei să evadezi în momentele alea, să fugi de realitate, să dispari cumva oriunde, să te evaporezi pur și simplu pentru că simți, tot așa subit, cum se insinuează în sufletul tău, pun stăpânire pe tine cele două sentimente, gânduri, trăiri sau ce-or mai fi ele: spaima și disperarea.

Da, da, mai ales spaima!

Nu știau detalii, doar ziceau că ești într-o stare gravă și îmi dădeam și eu seama că e grav, de vreme ce ditamai polițaii veniseră în toiul nopții să mă ia la spital. Drumul ăla până la spital, care e a' naibii de lung – știi doar că spitalul e în afara Oxfordului –, mi s-a părut o veșnicie.

Iarăși, nu mai știu dacă m-am gândit la asta atunci, adică la faptul că mi se pare că e un drum lung sau doar a fost un gând care mi-a venit în minte mai târziu, dar parcă mi-a trecut așa prin minte că de ce nu pun ăștia, polițiștii, sirenele alea să ajungem mai repede, că mi se părea că efectiv ne târâm ca melcul și doar era drumul liber, nici țipenie de mașină, că era două noaptea, ce naiba...

Și tot atunci parcă mi-a fulgerat așa prin minte – evident, iarăși fără să duc gândul până la capăt, dar parcă frântura asta de gând chiar am avut-o atunci – drumul condamnatului lui Dostoievski, adică al lui însuși, către eșafod, atunci când fusese anunțat că va fi executat în acea zi și în drum spre eșafod își zicea că mai are încă mult de trăit, o veșnicie întreagă:

Mai sunt încă trei străzi de străbătut, e vreme destulă înainte. Când voi ajunge la capătul străzii acesteia, îmi mai rămâne una, apoi a treia, unde e

*o brutărie pe partea dreaptă... Mai e destul până s-ajungem acolo!*¹

Hm, ce chestie cu polițiștii ăia... tare treaba! Hai să-ți spun și eu câte ceva despre G., că am și eu povestea mea.

Ei bine, din câte îmi aduc aminte, G. era un „rebel”. Un „rebel” împotriva lui însuși, un „rebel” împotriva lumii în care s-a născut și a trăit; eu, povestitorul, l-am cunoscut pe G.; chiar el mi-a povestit multe dintre evenimentele din viața lui care îmi apar acum în minte; alte evenimente în care a fost implicat G., pe care le-a trăit, ca să zic așa, le-am aflat de la unii dintre oamenii care l-au cunoscut personal, căroră G. le-a povestit anumite evenimente sau care au fost martori la acele evenimente și apoi mi le-au povestit mie.

Astfel, mă gândesc că va trebui să îți dai seama chiar din povestea asta cam ce fel de viață a avut acest domn G., care au fost țelurile, visurile vieții sale și dacă și le-a împlinit sau nu... să afli care o fi fost rostul lui pe lumea asta, al lui G.

Apropo, că tot vorbești de povești, fac o paranteză aici, că nu mă pot abține.

Îți amintești de fantastica întrebare a Nastenkăi din *Noaptea albe*, povestioara aia absolut fascinantă a lui Dostoievski: „Atunci, cum ai putut să trăiești, dacă n-ai și dumneata o istorie a dumitale?”. Auzi ce întrebare: „Cum ai putut să trăiești fără să ai și dumneata o poveste a dumitale?”, aș spune eu, pentru că întotdeauna avem și trăim o poveste, nu o istorie.

¹ *Idiotul*